

Genom historien har lerkärl varit nödvändiga i många kulturer för att transportera och förvara vatten, olja och andra förnödenheter. Lerkärl är praktiska eftersom de skyddar innehållet mot smuts, håller vätskor svala, och kan återanvändas gång på gång. Lerkärl är ändå också bräckliga, och bör därför hanteras varsamt.

Bräckliga lerkärl

Lerkärl kan på ett träffande sätt spegla oss människor - en bild som även återfinns i Bibeln. Låt mig spinna vidare med denna tanke som utgångspunkt.

Att tjäna med mina gåvor har varit mycket betydelsefullt för mig under studietiden, något som jag fått möjlighet till genom Studentmissionen.

Jag tycker om att vara med och planera och arrangera evenemang, vilket också har gett mig möjlighet att utvecklas i gåvorna och lära mig nytt. Samtidigt har jag ibland känt mig osäker på och undrat om jag verkligen är värdig att delta, med tanke på mina brister och min ofullkomlighet. Denna känsla har ibland fått mig att dra mig tillbaka.

Jag hade nyligen ett fint samtal om detta med en god vän som lyfte upp bibelstället 2 Kor 4:7, något som blev en ögonöppnare för mig. Paulus skriver: "Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från oss." I vissa översättningar återges lerkärlen som bräckliga. Paulus betonar här hur det gudomliga budskapet - evangeliet - är en skatt som bärs i "lerkärl", det vill säga i människans svaghet och bräcklighet. Paulus lyfter alltså fram hur Gud väljer att verka genom vanliga, ofullkomliga människor för att ingen ska tro att resultaten beror på människan själv.

Faktum är att det gång på gång i Bibeln återkommer hur Gud använder det som är svagt och trasigt för att visa vem Han är och vilka Han vänder sig till. Kanske är det till och med så att vi behöver inse våra egna begränsningar för att Gud ska kunna verka genom oss?

Johannes Svartsjö har fungerat som teamledare för lovsångsteam, bla på Disciple nu i våras.

Jag tycker att bilden av oss som bräckliga lerkärl så fint speglar oss människor. Vi är alla unika, med vår egen form, våra egna egenskaper och uppgifter. Vi behövs alla med de gåvor vi har fått.

Ingen av oss är perfekt eller fullständig, det är bara Jesus. Men Gud vill använda också det som är trasigt, för i vår svaghet kan något få växa fram och bli till välsignelse. Jag vill uppmuntra oss att frimodigt använda våra gåvor och fortsätta växa i dem.

I Studentmissionen har vi en fantastisk möjlighet till just detta. Ta gärna kontakt med studentarbetaren på din ort och fundera över hur du kan bidra. Låt oss tillsammans, som en bräcklig skara lerkärl, vara med och bygga upp Guds rike i studievärlden. Gud vill använda oss!

Johannes Svartsjö
aktiv i HSSM

FINLANDS EV. LUTH. STUDENT- OCH SKOLUNGDOMSMISSION RF

E-post enligt modellen fornamn.efternamn@studentmissionen.fi

Tavastvägen 155 A 9, 00560 Helsingfors
Tfn (09) 612 9940, fax (09) 612 99 444
www.studentmissionen.fi
studentmissionen@studentmissionen.fi

Lilian Lindén, ledare för sv. verks, tfn 050 526 5318
Benjamin Sandell, led. stud.arb, Vasa, tfn 045 630 0237
Frank Nylund, Vasa, tfn 040 0551330
Mikaela Fougstedt, Mariehamn, tfn 045 352 5320
Jonathan Vik, Hfrs, utåtriktat arbete, tfn 045 7344 3161
Simon Perret, Åbo, tfn 040 4811211
Joel Vik, skolungdomsarbetare, tfn 045 7345 4252

STÖD VÅRT ARBETE!

Svenska FSSM:s kontonummer FI 6680 0007 1022 9793

Referensnummer:

Arbetet på rikspan, ledande	9108	35985
Studentarbete i Helsingfors	9108 15	16490
Studentarbete i Jakobstad	9108 57	84466
Studentarbete i Vasa	9108 31	11925
Studentarbete i Åbo	9108 28	92413
Studentarbete i Mariehamn	9108 60	
Veritas Forum arbete på svenska	9399	76201
Skolungdomsarbete i Svenskfinland	9153	

MobilePay:

INSAMLINGSTILLSTÅND | Finland: RA/2020/1574. Tillståndet är i kraft tills vidare från och med 1.1.2021. Åland: ÅLR 2025/7562. Tillståndet är i kraft 1.1.-31.12.2026. Tillstånd att samla in pengar gäller så, att resurserna används i enlighet med Studentmissionens ideella mål. Tillståndet har beviljats för kontot FI66 8000 0710 2297 93, BIC DABAFIHH. Mer info på <https://studentmissionen.fi/stod-oss>

Gud tog bort min hjärntumör

Mitt namn är Jemimah Ståhl och jag är 21 år. När jag var 18 och gick på tredje året i gymnasiet fick jag de förkrossande nyheterna att jag drabbats av en hjärntumör.

I mitt fall hade jag tur, eftersom den var godartad. Diagnosen innebar ändå att jag skulle ta medicin för att förminska tumören. De sorgliga nyheterna var att det inte fanns någon garanti för att den någonsin skulle försvinna. Prognosen visade att tumören enbart försvinner hos 30 % av dem som behandlas, medan resten lever med den livet ut. De goda nyheterna var att jag i alla fall inte skulle dö av den.

Till en början kändes det som en lätt match eftersom jag bara behövde ta en enda medicin en gång i veckan. Några värre biverkningar hade jag inte heller meddelats om. "Lite illamående kan du ha de första veckorna", hade läkaren sagt. Jag påbörjade medicinen utan någon större oro, men det visade sig bara vara början på allt som följde.

Biverkningarna var brutala. Jag hade inte bara "lite illamående", det kändes som att jag konstant var hög på droger. Rummet snurrade, jag fick hålla i mig för att hålla balansen. Jag började hallucinera. Jag som redan var mörkrädd började se saker, vilket var mycket otäckt. Jag började må mentalt dåligt. Jag tappade lusten att leva. Jag fick återkommande panikattacker.

Så småningom började jag se ett mönster i mitt mående. Måndag var usel, tisdag usel, onsdag usel, torsdag aningen bättre, fredag bättre, lördag bra, och sedan söndag, medicindags. Jag föll in i en depression.

Vid det här laget kraschade min skolgång totalt. Jag blev tvungen att förlänga min gymnasietid till fyra år istället för tre.

Men med Gud faller man aldrig till botten. Mitt i allt mörker fanns ett ljus. Det var min relation till Jesus. Varje gång jag öppnade Bibeln fick jag en gnutta glädje i min vardag. Gud lämnade aldrig mig, han tog mig igenom varje dag. Det var här som jag noterade vikten av tacksamhet. Jag var ju åtminstone vid liv.

Jag inledde varje morgon med tacksamhet till Gud för att han låtit mig vakna upp. Men oj, vad jag drömde om att få bli helad från min tumör. Så här ville jag inte ha det. Jag bestämde mig för att börja envisas med Gud. Jag sade till Herren: "Jag kommer börja gå på all förbön jag kan få ända tills jag blir helad. Om jag än måste gå 134 000 gånger, så gör jag det, tills du helar mig. Och den dagen du helar mig ska jag berätta det för allihopa!"

Efter att ha kämpat med medicinen i tre månader, utan någon förbättring i mitt mående, beslöt jag mig för att ta en paus. Genom att kontrollera mina värden via blodprov kunde läkaren

konstatera att det är okej att jag pausar medicineringen ett tag. Efter pausen skulle jag dock behöva påbörja en annan medicin istället. Det, eller så operation. Jag blev illamående av båda tankarna. Jag visste inte vilken jag var mer rädd för. Jag ville helst välja ett tredje alternativ, bli helad av Gud och aldrig mer tänka på det igen, om Gud så ville.

Jag gick på förbön alla chanser jag fick. Vid ett tillfälle fanns det även möjlighet att bli smord med olja. Jag var mycket ivrig, eftersom det står i Bibeln att den som blir smord ska bli helad från sin sjukdom. Jag såg det som min chans. Problemet var att hur mycket jag än försökte känna av Guds helandeprocess under förbönen, kunde jag inte känna något överhuvudtaget. Jag blev inte helad. Då startade det största tvivlet jag haft i hela mitt liv. Jag fick en existentiell kris. Fanns Gud faktiskt, eller hade jag levat hela mitt liv i en lögn?

Som tur hade jag fina vänner och en härlig pojkvän som uppmuntrade min hopplösa själ att fortsätta envisas med Gud. Jag fortsatte gå på förbön vid varje tillfälle. Många tårar spilldes och många böner bads.

Ungefär ett halvår senare började jag ifrågasätta varför Gud låtit mig hamna i denna situation. Jag började också ifrågasätta mig själv. Var jag för syndig för att Gud skulle vilja hela mig? Var det något fel på min tro, var jag inte tillräcklig? Ganska snabbt fick jag ett svar som jag kände mig nöjd med.

Min tro visade sig vara ett vittnesbörd för en god vän till mig som var mycket kritisk till kristendomen. Den finaste kommentaren jag hörde av henne var: "Jemimah får mig faktiskt att tro att Gud finns". Det slutade med att hon själv gick till förbön och fick uppleva Gud, där och då. Efter den dagen konstaterade jag att: "om det här är det som du har tänkt för mig, att mitt lidande ska vara ett vittnesbörd för andra, och leda fler till dig, Gud, då kan jag gladeligen vara sjuk i frid." Jag kunde för första gången acceptera min situation.

Vid det här tillfället hade jag inte tagit någon medicin på flera månader. Jag sköt upp det hela tiden. Jag vågade inte. Det passade inte. Jag ville inte. Efter att jag varit utan medicin började jag

bli mig själv igen, det vill säga full med livsglädje, sprallig och motiverad.

Efter ett tag började årskontrollen närma sig. Några veckor innan årskontrollen gick jag på ett kristet evenemang. På evenemanget fanns ytterligare en chans att bli smord med olja i samband med förbön.

Vid den här tiden hade jag börjat må dåligt mentalt igen på grund av oron inför kontrollen. Den här dagen satt jag bara och grät i kyrkan. Min pojkvän var med och tröstade mig. Han uppmuntrade mig att bli smord igen även om jag inte kände något hopp alls. Vi gick till förbönen tillsammans. Jag berättade för prästen om min situation, att Gud valt ut mig för det här uppdraget, och att jag accepterat det. Då stoppade prästen mig och sade: "Jemimah, Gud vill att du mår bra. Gud vill hela dig. Han vill ditt bästa!" Jag muttrade bara, eftersom jag inte kunde tro på det. Det hade jag hört förr. Prästen inledde bönen. Mitt i allt sade min pojkvän ivrigt: "Jemimah, jag känner det! Den här gången händer det, du blir helad!" Själv kände jag ingenting.

En vecka innan årskontrollen var jag på magnetröntgen. Det var den tuffaste magnetröntgen jag varit på. Normalt har jag inte obehag för det, men denna gång kändes det jobbigt. Jag grät.

Det blev dags för årskontroll. Jag hade regelbundet varit på blodprov för att kontrollera hur tumören betedde sig. Jag visste att den skulle vara där, jag visste bara inte hur illa det skulle

”

Vid det här tillfället hade jag inte tagit någon medicin på flera månader. Jag sköt upp det hela tiden. Jag vågade inte. Det passade inte. Jag ville inte.

vara. Enligt mina tidigare blodprov hade tumören växt sig större, sakta men säkert.

Samtidigt som jag oroade mig över kontrollen, kändes det ganska pinsamt att jag inte hade tagit någon medicin på över ett halvår.

Jag, mamma och pappa anlände till kontrollen och satte oss ned hos läkaren. Mamma hade förberett en lång lista på saker som vi skulle ta upp där den viktigaste frågan var: "Finns det möjlighet till operation?"

Läkaren började med att ställa frågan: "Har du tagit någon medicin nu?" Skamsen svarade jag att det inte hade passat in i mitt liv med någon ny medicin med tanke på hur det gick förra gången.

Läkaren tystnade då och tittade på sin skärm. Han tittade på mig igen och sade: "Förra året var din tumör liten..." Han tystnade igen. Tystnaden kändes som en evighet. Jag var beredd på att ta emot mitt dödsbesked. Han tittade frågande på skärmen igen och fortsatte: "Och i år... är den... försvunnen?" Mitt hjärta sjönk till botten. "Försvunnen?!"

Vi var alla förvirrade. Läkaren fortsatte: "Jaa. Det finns inget spår av den längre. Vi hittade ingenting på röntgenbilderna." Då förstod jag att min högsta bön just blivit besvarad. Jag hade mirakulöst blivit helad, utan någon behandling!

Läkaren lyfte sina armar frågande och sade: "Jag önskar att jag kunde säga att jag gjort något för att den skulle försvinna, men jag har inte gjort något alls! Den är borta! Du är frisk!" Mamma fick i det skedet riva sina anteckningar eftersom de inte längre behövdes.

Bilresan hem från sjukhuset gick i total tystnad. Vi var alla i chock. Jag sade till pappa: "Jaa... det är väl bara att börja vittna då?" Jag, som en gång varit sjuk, hade nu blivit helad!

Under min sjukdomstid hade jag läst i Lukasevangeliet om de helande mirakel som Jesus utförde. Jag hade drömt om att få vara en av dem. Nu var jag en av dem som fått bevittna Guds helande kraft! Jesus hade krossat mina tvivel. Jesus hade krossat min tumör. Och nu var det upp till mig att hålla mitt löfte om att vittna för alla jag känner. Gud fanns på riktigt! Han var verkligen levande och verksam! Han hade gjort mig fri!

Idag lever jag ett fint liv i Helsingfors där jag studerar min drömutbildning, filmproducent. Min pojkvän är idag min fästman. Jag lever i Guds ledning. Inget av det som är min vardag idag, hade varit möjligt utan Gud. Min tumör är spärlöst försvunnen!

Jag vill uppmuntra dig som inte tror, eller har svårt med sin tro, att ha tålmod. Jag kände aldrig av Guds helande. Men även om jag inte kände av det, betydde det inte att det inte skedde. För mig fungerade helandet på samma sätt som när man genomgår en operation. Först sövs man ned. Sedan börjar kirurgen jobba på det som är söndrigt i kroppen. Man känner inte av processen. Sedan vaknar man och är hel igen! Så fungerade Guds helandeprocess för mig. Det blev en värdefull läxa. Jag fick inse att Guds närvaro inte enbart är en känsla. Jag fick också inse hur nära Gud verkligen är, också när livet krossar en. Guds löfte i Matteusevangeliet 28:20 stämmer verkligen: "Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut." Amen.

Jemimah Ståhl

Aktiv i Studentmissionen i Helsingfors

Jemimah Ståhl och Benjamin Gunell förlovade sig i april 2025 på en kristen countrymusikfestival på lägerområdet Klippan.